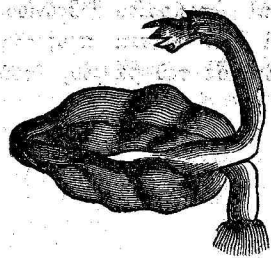

καὶ τεράστιον δένδρον, οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς τὴν μικρὰν βάλανον, ἥτις τὸ παρήγαγεν.

Θέλετε ἴτως νὰ μάθητε πῶς συμβαίνει ὥστε νὰ προέρχεται τοσοῦτον ἐκ μικροῦ σπόρου. Θέλω εἰπεῖ ὅσον δύνανται πλεονέστερα.

Ἀφοῦ ὁ σπόρος μείνῃ ἐν τῷ ἐδάφει ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐξογκοῦται, διότι ἡ υγρασία τῆς γῆς εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ. Τὸ κάλυμμα τοῦ σπόρου θραύεται, καὶ μικρὰ ρίζα ἐξέρχεται. Ἡ ρίζα αὕτη εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ ἐδάφους μετ' οὐ πολὺ ἐξέρχεται τοῦ σπόρου μικρὸν στέλεχος, ὅπερ ἀνέρχεται τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Ἰδοὺ παραστάσις σπόρου ἐκπαπάντος. Βλέπετε τὴν ρίζαν μετὰς λεπτὰς ἵνας τῆς κατερχομένην ἐνῶ

τὸ στέλεχος ἀνέρχεται. Τώρα τί ἀναγκάζει τὴν ρίζαν νὰ κατέρχεται καὶ τὸ στέλεχος νὰ ἀνέρχεται, ἀγνοοῦμεν. Πολλοὶ λίαν σοφοὶ ἄνθρωποι ἐπειράθησαν ν' ἀνεύρωσι τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν· πολλὰ περὶ τούτου ἐμάντευσαν· ἀλλὰ τὸ μαντεύειν δὲν εἶναι γνώσις, καίτοι πολλοὶ νομίζουν ὅτι εἶναι. Ὁ δημιουργὸς γινώσκει καὶ αὐτὸς ἀναγκάζει τὴν ρίζαν παντὸς σπόρου νὰ κατέρχεται καὶ τὸ στέλεχος νὰ ἀνέρχεται. Οὐδέποτε βλέπομεν ρίζαν νὰ ἀνέρχεται διὰ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ στέλεχος νὰ κατέρχεται.

Ἐνταῦθα βλέπετε τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον σπόρος κριθῆς αὐξάνει. Ρίζαι διακλαδίζονται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ σπόρου εἰς τὸ ἐδαφος, καὶ στέλεχος ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐτέρου ἄκρου. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὸν σίτον, ἀδιάφορον πῶς ὁ σπόρος κείται ἐν τῇ γῇ, αἱ ρίζαι δὲ κατέρχονται ἔτι καὶ ἂν ἐξέρχονται ἐκ τοῦ ἄνω ἄκρου τοῦ σπόρου, καὶ τὸ στέλεχος δὲ ἀνέρχεται νὰ εὕρῃ τὸν ἀέρα, καὶ τοὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κατωτέρου ἄκρου.

Αἱ ρίζαι ἐνίοτε φαίνονται πολλοὺς καταβάλλουσαι, οὕτως εἰπεῖν, κόπαι· νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸ ἐδαφος. Σπόρος δένδρου ἐφάνη ριζοῦμενος ἐντὶν τῆς Σικωτίας μερὲς ἐντὸς παλαυῶν λιθίνου τείχους δέκα πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους καὶ ἐν δένδρον ἀνε

βλάστησεν ἐξ αὐτοῦ. Ὑπῆρχεν ἱκανὴ γῆ ἐντὸς τῶν ῥωγμῶν τοῦ τείχους νὰ κάμῃ ὥστε τὸ μικρὸν δένδρον ν' αὐξήσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον· ἀλλὰ μετὰ τινὰ καιρὸν ἡ αὐξίσις ἐπαυσεν. Ὁ λόγος ἦτο διότι τὸ δένδρον ἐγένετο τόσῳ μέγα, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἱκανὴν τροφήν ἐκ τῆς γῆς ἐντὸς τοῦ τείχους· τὰ μικρὰ ἐν τῇ ρίζῃ στόματα ἀνεμύχθησαν πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ εὕρωσιν· ἀλλὰ δὲν ἦτον ἱκανὸν τὸ δένδρον, ἐχρειάζετο πλεονέστερας τροφῆς ὅταν ἦτο μεγαλύτερον, ἀκριβῶς ὥς ὁ ἄνθρωπος δεῖται πλεονέστερας τροφῆς τοῦ νηπίου· τί ἐπρε-

πε νὰ γίνῃ; Ὑπῆρχεν ἱκανὴ τροφή ἐν τῷ ἐδάφει κάτω, ἀλλὰ ἡ δυσκολία ἦτο νὰ τὸ φθάσῃ. Ἐάν τις ἐλάμβανε τὸ δένδρον ἀπὸ τοῦ τείχους, καὶ τὸ ἔθετεν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, καλῶς δὲ ἐπραττε, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπραξε τοῦτο· ὥστε τὸ δένδρον μόνον τοῦ κατέρωθωσε τοῦτο. Ἦσταιλε τὰς ρίζας τοῦ κάτω τοῦ τείχους δέκα ὅλους πόδας ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, καὶ ἠύξανε λαμπρῶς, καὶ προσχώρει ἐάν ὁ ἄνεμος δὲν τὸ ἐρριπτε κάτω ἦτο τόσῳ ἐκτεθειμένον ἐπὶ τοῦ τείχους ἀπέναντι τῶν σφοδρῶν ἀνέμων, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ ὡς ἤθελε τοῦτο συμβῆ, ἐάν εἶχε καλῶς τὰς ρίζας στερεωμένας ἐντὸς τοῦ ἐδάφους.

Ἐμιλήσαμεν περὶ τοῦ καλύμματος τοῦ σπόρου· ἐάν θεωρήσῃτε τὸν φασιόλον δὲ ἴδῃτε ὅτι ἔχει στερεὸν δέσμα· τοῦτο ἀνοίγεται διὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν ρίζαν καὶ τὸ στέλεχος νὰ ἐξέλθωσι· τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐκρήγνυνται καλεῖται ὀφθαλμός. Τὸ γεώμηλον, ὡς γινώσκετε, ἔχει πολλοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν τεθῇ ἐντὸς τοῦ ἐδάφους ρίζα καὶ στέλεχος θέλουσιν ἐξέλθαι ἐξ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν· ἐνίοτε δὲ βλέπετε καὶ γεώμηλον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἐν τῇ ἀποθήκῃ γεωμήλου.

Μεγάλῃ ὑπάρχει διαφορὰ ἐν τοῖς καλύμμασι διαφόρων σπόρων· τὸ κάλυμμά τινων εἶναι πολὺ σκληρόν, ὥς ὁ σπόρος τοῦ ροδακίνου, τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ ἰνδικοῦ καρπού. Πῶς νομίζετε ὅτι ταῦτα ἀνοίγονται ὅπως ἡ ρίζα καὶ τὸ στέλεχος ἐξέλθῃ; Θὰ εἶπω ὁ σπόρος τοῦ ροδακίνου καὶ τὸ κάρπον, ὑγραινόμενον ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ἐξοιδαίνονται καὶ ἐκρήγνυνται. ὡς πρὸς δὲ τὰ ἰνδικὰ κάρυα λέγεται ὅτι οἱ πύθνηοι τὰ σπῶσι ρίπτοντες αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· οὕτω λοιπὸν κατὰ διαφόρους τρόπους ἡ φυλακὴ τοῦ σπόρου ἀνοίγει.

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΔΥΝΑΣΤΩΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

Τὰ ἐξῆς ἱστορικὰ γεγονότα ὡς πρὸς τὴν διαδοχὴν τῶν ἐν Γαλλίᾳ δυναστεϊῶν ἐνέχουσιν ἰδιάζον ἐνδιαφέρον ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ.

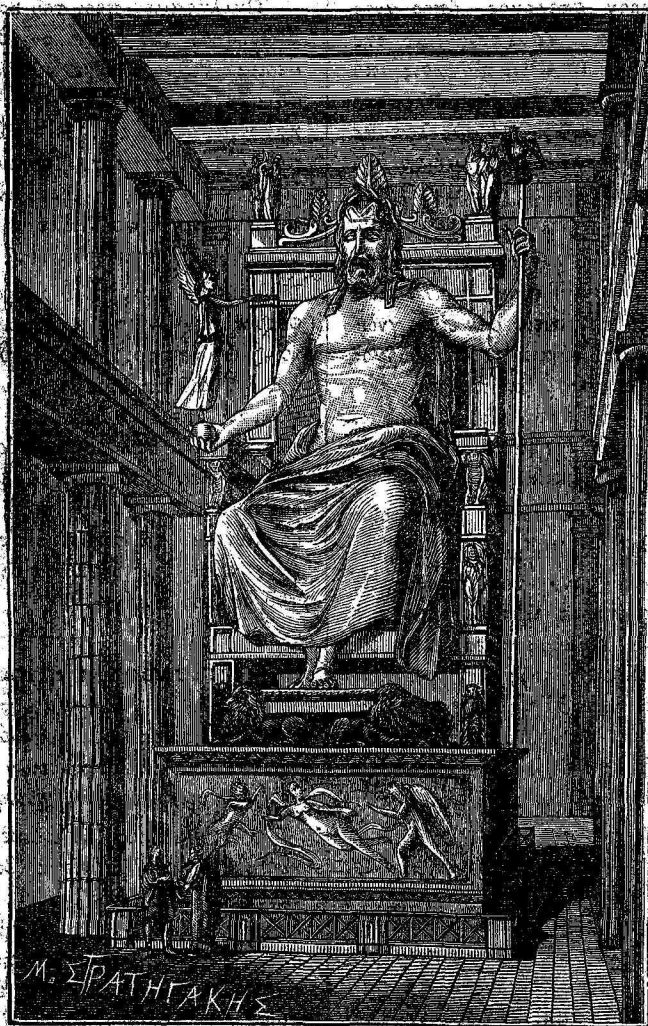
Ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' ἀπεκεφαλίσθη ἐν ἔτει 1793, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, μετὰ βάρβαρον μεταχειρίσιν ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1795. Ὁ Ναπολεὼν Α' ἐξεθρονίσθη δις καὶ δις ἐξωρίσθη. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ οὐδέποτε ἀπέκτησε τὸ αὐτοκρατορικὸν σκήπτρον. Ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' ἐξωρίσθη ἐπὶ 20 ἔτη· παλινωρθώθη εἰς τὸν θρόνον διὰ τῶν λογγῶν τῆς Εὐρώπης· ἐξεδιώχθη αὐτοῦ διὰ τοῦ Ναπολεόντος, ἀλλὰ πάλιν παλινωρθώθη διὰ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης· ἀπέθανε μετὰ ἐννεαετῆ βασιλείαν. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Κάρολος ὁ Ι', οὗ ἡ νεότης κατηναλώθη εἰς ἐξορίαν, ἐξεδιώχθη τοῦ θρόνου ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830, καὶ ἀπεβίωσε μακρὰν τῆς γενετῆρας αὐτοῦ γῆς. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ, Λουδοβίκος Φίλιππος, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1798, ἀπεδιώχθη καὶ αὐτὸς τοῦ βασιλείου, ἐν γηραϊᾷ ἡλικίᾳ, μετὰ εὐδαίμονα βασιλείαν 18 ἐτῶν.

Ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἦτον ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων. Πάντων τῶν ἡγεμόνων τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1773, αὐτὸς ἔτυχε τῆς μακροτέρας βασιλείας ὡς πρόεδρος καὶ αὐτοκράτωρ. Γάσσονται οὗτοι ὡς ἐξῆς: Λουδοβίκος ΙΣΤ', 18 ἔτη.—Ναπολέων Α', 15 ἔτη.—Λουδοβίκος ΙΗ', 9 ἔτη.—Κάρολος Ι', 6 ἔτη.—Λουδοβίκος Φίλιππος, 18 ἔτη.—Λουδοβίκος Ναπολέων, 22 ἔτη.

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ἔργον τοῦ πρώτου καὶ ἀρίστου ἐν τοῖς ἀγαλματοποιαῖς τεχνίτου, Φειδίου τοῦ Ἀθη-

τῆς ἀριστερᾶς σκέπτρον ἐκ διαφόρων πολυτίμων μετάλλων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σκέπτρου ἦτο ὁ αἰτός. Ὁ θρόνος, ἐφ' οὗ ὁ Ζεὺς ἐκάθητο, ἐστηρίζετο ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν καὶ ἐπὶ τεσσάρων κιόνων, ἴσων πρὸς τοὺς πόδας. Ἦτο δὲ κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐλέφαντος, ἐβένου καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων καὶ ἐκοσμεῖτο διὰ ζωγραφιῶν καὶ ἀναγλύφων. Ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ θρόνου ὑπῆρχον ἑνθεν μὲν αἱ τρεῖς Χάριτες, ἐνθεν δὲ αἱ τρεῖς Ὁράι. Οἱ πόδες τοῦ Διὸς ἐστηρίζοντο ἐπὶ ὑποποδίου ἢ θρόνιου, ἔχοντος Λέοντας χρυσοῦς καὶ τὸν Ἰθυσά πρὸς τὰς Ἀμαζόνας ἀγωνιζόμενον. Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου, τοῦ

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς.

ναίου, ἦτο ἐκ τῶν θαυμασιωτάτων καὶ περιφανεστάτων ἔργων τῆς ἀρχαιότητος, ἦτο ἀριστουργημα χειρὸς ἀνθρωπίνης, οὐ ἀνώτερον, οὔτε ἐγένετο οὔτε θά γείνη. Ὁ παντοδύναμος καὶ παντοκράτωρ Ζεὺς, ὁ πατὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένος, παρίστατο καθημένος ἐπὶ θρόνου, σχεδὸν 40 πόδ., ὕψιλός. Καὶ ἔφερεν ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς Νίκην ἐπίσης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἐπὶ δὲ

ἀνέχοντος τὸν θρόνον, ἦσαν θεῶν ἀγάλματα. Ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ Διὸς ὁ Φειδίας ἐπέγραψε τὰς:

Φειδίας Χαριίδου υἱὸς Ἀθηναῖος μ' ἐποίησεν. Ὁ θεώμενος τὸν Ὀλύμπιον Δία κατελαμβάνετο ὑπὸ θαυμασμοῦ, διότι ὁ τεχνίτης κατώρθωσε νὰ εἰκονίσῃ τὴν θεότητα ἐν ὅλῳ τῷ μεγέθει τῆς σοφίας καὶ ἀγαθότητος αὐτῆς. Τὴν παράστασιν τῆς θεότητος ἡρώσατο ὁ Φειδίας ἐκ τῶν ἐπομένων τοῦ Ὁμήρου στίχων